

g ó r s k i

WOJCIECH ZBIGNIEW GÓRSKI

Wojciech Górski urodził się 9 maja 1930 roku w Warszawie. W okresie okupacji mieszkał w Warszawie, gdzie uczęszczał do szkoły powszechnej Sióstr Zmartwychwstańek na Żoliborzu, a następnie do Szkoły Zawodowej Drogowej Księży Marianów na Bielanach. Tam też, w 1943 roku, wstąpił do Szarych Szeregów.

W okresie Powstania Warszawskiego przebywał na wakacjach u rodziny ojca w Rybnie koło Sochaczewa. W końcu sierpnia 1944 roku uczestniczył w grupie młodzieży, która podjęła nieskuteczną próbę przedostania się na pomoc walczącej Warszawie.

W roku szkolnym 1944/1945 uczęszczał do drugiej klasy gimnazjum na tajnych kompletach w Rybnie koło Sochaczewa.

W latach 1945–1949 uczęszczał do Gimnazjum i Liceum im. ks. Józefa Poniatowskiego na Żoliborzu w Warszawie, gdzie w maju 1949 roku ukończył szkołę i otrzymał maturę.

W latach 1946–1948 był członkiem Aeroklubu Warszawskiego i ukończył kursy pilotażu szybowcowego i motorowego w Rządкові, Fordonie, Pińczowie i Ligotce Dolnej.

W 1949 roku rozpoczął studia na Wydziale Elektrycznym Politechniki Warszawskiej (prądy słabe) przekształconym następnie w Wydział Łączności. Na Wydziale tym w 1953 roku ukończył studia inżynierskie, specjalizując się w zakresie elektroniki technicznej, a następnie studia magisterskie, które ukończył w 1959 roku, specjalizując się w zakresie elektroniki. W 1973 roku obronił pracę doktorską *Opracowanie metody pomiaru rzeczywistych parametrów pomp obrotowych z przedmuchem*

powietrzny i uzyskał tytuł doktora nauk technicznych.

Pracę zawodową rozpoczął 1 września 1951 roku początkowo jako laborant w Katedrze Elektroenergetyki Politechniki Wrocławskiej, a następnie, od 1 lutego 1952 roku, jako młodszy asystent w Katedrze Radiotechniki Politechniki Warszawskiej. Na Politechnice Warszawskiej był zatrudniony jako nauczyciel akademicki na stanowiskach asystenta, wykładowcy i starszego wykładowcy, zawsze pod kierunkiem profesora Janusza Groszkowskiego, kolejno w Katedrze Wysokiej Próżni, Instytucie Technologii Elektronowej i Instytucie Mikroelektroniki i Optoelektroniki, aż do przejścia na emeryturę w 1996 roku. W latach 1964–1981 był pełnomocnikiem Dziekana Wydziału, a w latach 1981–1983 pełnomocnikiem Rektora Politechniki Warszawskiej ds. studentów zamieszkałych w akademikach.

W początkowym okresie pracy na Uczelni prowadził ćwiczenia rachunkowe i zajęcia laboratoryjne z przedmiotu „Lampy elektronowe”, a następnie był jednym z twórców i przez ponad 40 lat kierownikiem Laboratorium Techniki Wysokiej Próżni. Był współautorem książ-

Słowa kluczowe

- technika próżniowa
- miernictwo próżniowe
- normalizacja

G

ki *Wykrywanie nieszczelności w aparaturze próżniowej* oraz twórcą i wieloletnim wykładowcą przedmiotu „Aparatura próżniowa”. Na przełomie lat osiemdziesiątych i dziewięćdziesiątych, po wycofaniu się profesora Janusza Groszkowskiego, przejął prowadzenie wykładu z Techniki Wysokiej Próżni. Był autorem kilkunastu publikacji z dziedziny wysokiej próżni, kilku zgłoszeń patentowych oraz wielu komunikatów na konferencjach krajowych i międzynarodowych.

Poczynając od połowy lat siedemdziesiątych był jednym z inicjatorów oraz kierownikiem naukowym budowy krajowego, pierwotnego wzorca próżni w zakresie od ciśnienia atmosferycznego do 10^{-6} mbara.

Za swoją działalność naukową, dydaktyczną i wychowawczą był wielokrotnie nagradzany, otrzymując m.in.: Złoty Krzyż Zasługi (1973), Krzyż Kawalerski Orderu Odrodzenia Polski (1983) oraz nagrody: Przewodniczącego Komitetu Nauki i Techniki (1969) za udział w realizacji ważnej dla gospodarki narodowej pracy w zakresie rozwoju nauki i techniki oraz Ministra Nauki, Szkolnictwa Wyższego i Techniki (1973) za osiągnięcia naukowe i za osiągnięcia w dziedzinie dydaktyczno-wychowawczej (1977), a także kilkakrotnie nagrody Rektora Politechniki Warszawskiej, w tym przyznana w 1978 roku złotą odznaką „Zasłużony dla Politechniki Warszawskiej”.

Poczynając od drugiej połowy lat pięćdziesiątych, uczestniczył w różnych pracach z dziedziny normalizacji, a od kilkunastu lat jest przewodniczącym jednego z Komitetów Technicznych Polskiego Komitetu Normalizacyjnego. Był jednym z założycieli i wielo-

letnim członkiem Polskiego Komitetu Techniki Próżni i Technologii Elektropróżniowych.

Po ukończeniu Studium Wojskowego na Politechnice Warszawskiej mianowany został w 1953 roku na stopień chorążego (artylerii), a w 1958 roku na stopień podporucznika.

W latach 1988–1990 był radnym Dzielnicowej Rady Narodowej Żoliborz w Warszawie, a w latach 1990–1994 radnym Rady Miasta Stołecznego w Warszawie i zastępcą przewodniczącego Rady Dzielnicy-Gminy Żoliborz w Warszawie. Za swoją działalność na rzecz m.st. Warszawy w 1980 roku wyróżniony został Złotą Odznaką Honorową „Za zasługi dla Warszawy”, a w 2010 roku Odznaką „Za zasługi dla Miasta Stołecznego Warszawy”.

Poczynając od 1950 roku czynnie uprawia żeglarstwo, początkowo regatowe, a następnie (od 1957 roku do dnia dzisiejszego) żeglarstwo morskie, prowadząc corocznie wiele turystyczno-szkoleniowych i stażowych rejsów pełnomorskich, głównie z młodzieżą. Od 1961 roku posiada stopień jachtowego kapitana żeglugi wielkiej, a od 1962 roku jachtowego kapitana motorowodnego.

Społeczną działalność w żeglarstwie rozpoczął w 1957 roku, początkowo w PTTK, a następnie w Polskim Związku Żeglarskim. Za swoją działalność na tym polu wyróżniony został w 2001 roku nadaniem mu godności „Członka Honorowego Polskiego Związku Żeglarskiego”.

W 2004 roku odznaczony został Krzyżem Oficerskim Orderu Odrodzenia Polski oraz Medalem Komisji Edukacji Narodowej.

Wojciech Górski jest wdowcem i ma jednego syna.

Interesuje się turystyką i sportem.

